

át a sötét és néptelen Nagyerdőn.
A Krúdy étteremben gombás tarját ettem,
két pohár kékfrankos kíséretében.
Közben felhívott a feleségem,
vett jegyet a Snétbergerre, vegyen-e nekem is?
Letört a koronája – mondta kedves hangján.
Vegyen – feleltem –, a koronát pedig
ne dobja ki, talán még visszarágasztható.
Végül szivarra gyújtva, a villamossín mentén,
a sárga lámpafényben sustorgó avar közt
kerülgetve a tócsafoltokat
hazaballagtam a Kenézybe.
Arra gondoltam, mit keresek én itt
Debrecenben és általában, ezen a világon?
De Isten nem felelt, sem közvetlenül,
sem elmém vagy jel által, közvetetten.
Megint a süsses, dicles Kind jutott eszembe,
meg Heine, amint dévajul készül a halálra.
Megfürödtem, megírtam ezt a verset,
szerettem volna ébren lenni még,
de mit tehettem volna, elaludtam.

Báthori Csaba

AZ ÉJSZAKÁK ÉLETE

Tudom, egymástól leszünk emberek,
miközben egymás sorsát lessük, és én
látom egyenlítői szemedet
a napoknak és éjszakáknak élén.

Hatalmasabb az újjászületés, mint
az élet: mert élni mindenki tud –
de kit a szájszáraz éjben megérint
a hívás, azt kicseréli az út:

hívásod, utad. Ki megtébolyultam
minden ürességtől, most rajtavesztek,
s a semmiből is lassan fölemellek.

Élsz te élet nélkül is, napjaidban
minden kis árnyék fényességre vált –
s bár meghalsz, elijeszted tőlem a halált.